

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

privind inadmisibilitatea recursului

în cauza civilă

Harlampi Zadâr împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI,
Inspectoratului de Poliție Basarabeasca, Ministerului Finanțelor al
RM, Igor Mîța

(repararea prejudiciului material și moral suportat în legătură cu
tragerea ilegală la răspundere contravențională)

împotriva deciziei din 7 aprilie 2025 a Curții de Apel Sud, sediul
Cahul,

(Dosarul nr. 2ra-467/25

PIGD Nr. 2-22182668-01-2ra-14072025)

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de
casare a ei.

Judecătoria Cimișlia, sediul Central (jud. D. Cherdivara)
Curtea de Apel Sud, sediul Comrat (jud. A. Mironov, G. Colev, V. Hudoba)

5 iunie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,

Ion Munteanu,

Gheorghe Stratulat, *judcători*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 13 decembrie 2022, Harlampi Zadîr a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al MAI, Inspectoratului de Poliție Basarabeasca, Ministerului Finanțelor al Republicii Moldova și agentului constator Igor Mîța, privind repararea prejudiciului material și moral suportat în legătură cu tragerea ilegală la răspundere contravențională.

2. Reclamantul a indicat că prin decizia agentului constator Igor Mîța din 4 martie 2022 a fost sancționat contravențional în baza art. 238 alin. (3) Cod contravențional, cu aplicarea unei amenzi în mărime de 900 lei și a 4 puncte de penalizare, pentru pretinsa neacordare a priorității unui pieton minor. A susținut că sancțiunea a fost contestată, iar prin hotărârea Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 11 aprilie 2022, menținută prin decizia Curții de Apel Comrat din 13 octombrie 2022, procesul contravențional a fost încetat din motivul lipsei faptei contravenționale.

3. Reclamantul a invocat că acțiunile organului constator i-au cauzat prejudiciu material și moral, solicitând încasarea sumei de 200 lei cu titlu de cheltuieli pentru combustibil, 50 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și 4 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică..

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

4. Prin hotărârea Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 14 mai 2024, cererea de chemare în judecată a fost respinsă ca neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

5. La 16 mai 2024, avocatul Cîrboba Harlampi, în interesele lui Zadîr Harlampi, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătorei Cimișlia, sediul Central din 14 mai 2024, solicitând admiterea apelului, casarea hotărârii primei instanțe și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie admisă acțiunea.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

6. Prin decizia Curții de Apel Sud, sediul Comrat din 7 aprilie 2025, s-a admis apelul declarat de avocatul Cîrboba Harlampi, în interesele lui Zadîr Harlampi, s-a casat integral hotărârea Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 14 mai 2024 și s-a pronunțat o nouă hotărâre prin care s-a admis parțial acțiunea. S-a dispus încasarea de la Inspectoratul General al Poliției al MAI în beneficiul lui Zadîr Harlampi a sumei de 2 700 lei cu titlu de prejudiciu material, a sumei de 1 000 lei cu titlu de prejudiciu moral și a sumei de 5 500 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică.

7. Instanța de apel a reținut că prima instanță a interpretat eronat prevederile Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 și a apreciat greșit că reclamantul nu poate pretinde repararea prejudiciului material și moral.

8. Curtea de Apel a apreciat că reclamantul poate solicita despăgubiri prin prisma art. 384 alin. (2) lit. u) Cod contravențional, iar simplul fapt al atragerii unei persoane la răspundere pentru o faptă pe care nu a comis-o poate genera suferințe morale și justifică acordarea unei satisfacții echitabile.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

9. La 14 iulie 2025, Inspectoratul General al Poliției a declarat recurs împotriva deciziei Curții de Apel Sud, sediul Comrat din 7 aprilie 2025, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii Judecătoriei Cimișlia, sediul Central din 14 mai 2024.

10. Recurentul a invocat că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material și a adoptat o soluție contrară practicii judiciare existente.

11. În esență, recurentul a susținut că instanța de apel a extins nejustificat domeniul de aplicare al Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 și a interpretat eronat prevederile art. 384 alin. (2) lit. u) Cod contravențional, apreciind că acestea permit repararea prejudiciului moral în situația anulării unei sancțiuni contravenționale aplicate de un agent constatator. Potrivit recurentului, normele invocate reglementează exclusiv dreptul persoanei de a solicita despăgubiri pentru prejudiciul cauzat prin acțiuni sau inacțiuni ilicite și nu constituie un temei distinct pentru repararea prejudiciului moral.

12. Totodată, recurentul a susținut că reclamantul nu întrunea condițiile prevăzute de art. 3 și art. 6 din Legea nr. 1545/1998, întrucât nu a fost supus arestului contravențional, nu a fost reținut și nu i-a fost aplicată amenda contravențională de către instanța de judecată. A invocat că anularea procesului-verbal contravențional și încetarea procesului nu constituie prin ele însele temei pentru antrenarea răspunderii patrimoniale a statului.

13. De asemenea, recurentul a susținut că instanța de apel a acordat despăgubiri morale fără existența unor probe pertinente care să demonstreze suferințe psihice sau fizice concrete și a apreciat că argumentele reclamantului privind prejudiciul moral au un caracter declarativ. Totodată, a invocat că cheltuielile de asistență juridică aferente cauzei contravenționale urmau să fie solicitate în cadrul procesului contravențional în care a fost anulată sancțiunea aplicată.

14. În susținerea poziției sale, recurentul a invocat practica judiciară a Curții Supreme de Justiție și a instanțelor naționale în cauze similare, susținând că asemenea pretenții au fost anterior respinse ca neîntemeiate.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

15. Articolul 431 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Examinarea recursului împotriva deciziilor instanțelor de apel ține de competența Curții Supreme de Justiție.

(2) Asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.”

16. Articolul 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel”.

17. Articolul 432 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;

d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin. (1) lit. d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

18. Articolul 433 alin. (1), lit. f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

f) recursul este vădit neîntemeiat.

(2) Recursul declarat în temeiul art. 432 alin. (1) lit. e) nu poate fi declarat inadmisibil în temeiul alin. (1) lit. e) din prezentul articol.”

19. Articolul 440 alin. (1) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

20. Sub aspectul termenului de declarare a recursului, completul de judecată menționează că Curtea de Apel Sud, sediul Comrat a pronunțat dispozitivul deciziei în ședință publică la data de 7 aprilie 2025. Decizia integrală a fost expediată participanților la 13 iunie 2025, iar recursul a fost declarat la data de 14 iulie 2025. În aceste condiții, completul de judecată constată că recursul a fost depus în termenul prevăzut de art. 434 din Codul de procedură civilă.

21. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că potrivit art. 442 din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică legalitatea hotărârii contestate în limitele invocate în recurs, prin prisma temeiurilor prevăzute la art. 432.

22. În speță, recurentul a invocat temeiurile prevăzute de art. 432 alin. (1) lit. a) și e) din Codul de procedură civilă, susținând că instanța de apel ar fi interpretat eronat normele de drept material privind răspunderea patrimonială pentru prejudiciul cauzat prin tragerea ilegală la răspundere contravențională și că soluția adoptată ar fi contrară jurisprudenței Curții Supreme de Justiție, precum și bazată pe o apreciere vădit nerezonabilă a circumstanțelor cauzei.

23. Examinând conținutul cererii de recurs, completul de judecată constată că argumentele invocate nu relevă existența unei probleme reale de legalitate care să justifice intervenția Curții Supreme de Justiție și nu demonstrează incidența temeiurilor de admisibilitate prevăzute de art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

24. Cu privire la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că trimiterile efectuate de recurent la hotărâri judecătorești pronunțate în alte cauze nu demonstrează existența unei jurisprudențe uniforme a Curții Supreme de Justiție care ar fi fost ignorată de instanța de apel. Analiza actelor judiciare invocate relevă că acestea au fost pronunțate în circumstanțe factuale și juridice diferite de cele ale cauzei deduse judecării, vizând raporturi juridice distincte și particularități proprii fiecărei spețe. Prin urmare, acestea nu pot constitui un reper determinant pentru concluzia că instanța de apel ar fi interpretat legea contrar unei jurisprudențe uniforme a Curții Supreme de Justiție.

25. În realitate, criticile formulate de recurent exprimă dezacordul cu modul în care instanța de apel a calificat raportul juridic litigios și a aplicat normele de drept incidente circumstanțelor concrete ale cauzei.

26. Cu privire la critica referitoare la interpretarea Legii nr. 1545 din 25 februarie 1998 și a art. 384 alin. (2) lit. u) din Codul contravențional, completul de judecată reține că recurentul nu invocă o problemă de legalitate distinctă, dar contestă concluzia la care a ajuns instanța de apel în urma examinării circumstanțelor speței.

27. În acest sens, recurentul susține că anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și încetarea procesului contravențional nu constituie prin ele însele un temei pentru angajarea răspunderii patrimoniale a statului, iar reclamantul nu întrunea condițiile prevăzute de art. 3 și art. 6 din Legea nr. 1545/1998. Totodată, recurentul apreciază că instanța de apel a extins în mod nejustificat domeniul de aplicare al dispozițiilor legale.

28. Completul de judecată observă însă că asemenea critici vizează, în esență, dezacordul recurentului cu concluziile juridice și factuale ale instanței de apel și urmăresc reevaluarea circumstanțelor speței printr-o interpretare alternativă a materialului probator și a normelor aplicabile.

29. Cu privire la temeiul prevăzut de art. 432 alin. (1) lit. e) din Codul de procedură civilă, completul de judecată reține că recurentul nu a demonstrat că decizia instanței de apel ar fi arbitrară sau că s-ar întemeia determinant pe o apreciere vădit nerezonabilă a probelor.

30. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție remarcă că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

31. Potrivit art. 442 alin. (2) CPC, instanța de recurs este ținută de modul în care au fost apreciate probele de instanțele inferioare, cu excepția situației în care se invocă temeinic art. 432 alin. (1) lit. e) – hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor.

32. În speță, instanța de apel și-a motivat soluția prin raportare la circumstanțele stabilite în cauză, la actele procesului contravențional și la normele de drept considerate aplicabile, expunând argumentele care au justificat admiterea parțială a pretențiilor reclamantului.

33. În aceste condiții, recursul nu evidențiază existența unei decizii arbitrare și nici o apreciere vădit nerezonabilă a probelor, dar exprimă dezacordul recurentului cu soluția pronunțată și cu concluziile formulate de instanța de apel.

34. Astfel, cererea de recurs nu pune în discuție o problemă reală de legalitate care să justifice intervenția Curții Supreme de Justiție, dar urmărește, în esență, reevaluarea circumstanțelor de fapt și a probelor administrate în cauză.

35. Completul de judecată menționează că recursul nu constituie o cale ordinară de rejudecare a cauzei sub aspect factual, iar filtrul de admisibilitate are rolul de a permite examinarea doar a acelor cereri care ridică probleme juridice serioase care s-ar încadra în art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

36. În aceste circumstanțe, completul de judecată constată că cererea de recurs nu întrunește condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, fiind vădit neîntemeiată.

37. Din aceste motive, în conformitate cu art. art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, alin. (1), lit. f), 440, alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI,

Consideră inadmisibil recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte, judecător

Stela Procopciuc

Judecători

Ion Munteanu

Gheorghe Stratulat